

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobců: a) J. B., b) nezl. V. B.,** zastoupen žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, právně zastoupených JUDr. Janem Kačerem, advokátem, se sídlem Jelínkova 1615, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2003, č. j. OAM - 8338/VL - 11 - P06 - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2003, č. j. 6 Az 109/2003 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2003, č. j. 6 Az 109/2003 - 15, byla zamítnuta žaloba žalobců (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2003, č. j. OAM - 8338/VL - 11 - P06 - 2001, kterým nebyl stěžovatelům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona.

Městský soud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Posoudil všechny tvrzení stěžovatelky, že se v zemi původu obávala ohrožení života svého i své rodiny ze strany soukromých osob, které ji napadly z iniciativy zřejmě ředitelky školy, kde

pracovala, případně rodičů některého z jejích žáků a že tento stát není schopen hájit své občany v případě ublížení na zdraví nebo na životě. Učinil závěr, že skutečnosti tvrzené stěžovateli nelze podřadit pod žádnou ze skutečností, které jsou v § 12 zákona o azylu uvedené jako skutečnosti odůvodňující udělení azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze. Poukazují na to, že se soud nezabýval souvislostmi uvedenými v doplňujícím pohovoru ze dne 6. 1. 2003 a sice skutečností, že podle sdělení milice byli muži, kteří ji v červnu roku 1998 přepadli „z L. ulice ve městě I., kde sídlí orgány Ministerstva vnitra Ruské federace“. Proto milice již nic jiného nepodnikala a nikdo neměl zájem stěžovatele chránit. Mají odůvodněný strach z pronásledování ve vlasti z důvodu zastávání politických názorů, které se nelíbily nadřízeným stěžovatelky ani některým rodičům dětí, které učila, pocházejících ze starých struktur společnosti. Polemizuje se soudem uváděnou účelovostí její žádosti o azyl a tvrdí, že ji nelze dovozovat ze skutečnosti, že mezi jejím napadením, příjezdem do České republiky a podáním žádosti o azyl není časová souvislost. Nejdříve se snažila řešit svou situaci v domovské zemi, teprve když bylo jasné, že se podpory a pomoci nedočká vycestovala se synem ze země. Také nějaký čas trvalo, než poznala a pochopila systém a možnosti azylového řízení v České republice.

Shora uvedené námitky podřazují stěžovatelé pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Soud je však vázán toliko důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), nikoli právní kvalifikací těchto důvodů ve vztahu k § 103 s. ř. s. Každý úkon, tedy i uplatnění důvodů kasační stížnosti, posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen (§ 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). V dané věci stěžovatelé namítají nedostatečné zohlednění určitých skutečností při hodnocení skutkového stavu. Namítají tak vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelé tak ve skutečnosti uplatňují důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tvrzení stěžovatelů nalézají ve vtahu k vadám řízení před správním orgánem oporu v tvrzeních, kterými proti rozhodnutí žalovaného brojili již v žalobě a byť se v ní jejich argumentace omezila na pouhou citaci příslušných ustanovení správního řádu, jsou tato tvrzení namítána podle § 103 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné.

Žalovaný ve svém vyjádření z 16. 2. 2004 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek Městského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy. Žádost stěžovatelů je dle žalovaného účelová. Do azylového řízení vstoupili až po roce jejich pobytu na území České republiky v době, kdy zde pobývali nelegálně. Rusko opustili rovněž až po uplynutí delší doby od údajného napadení stěžovatelky ad a) soukromými osobami.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního a soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelé požádali dne 23. 8. 2001 o azyl v České republice, když uvedli, že jejich život je v Rusku ohrožen a stát není schopen

hájit své občany při ublížení na zdraví a životu. V žádosti o udělení azylu stěžovatelka ad a) uvedla, že pracovala jako učitelka hudby a protože ve škole vyjadřovala své názory někdo ji napadl na chatě. Na policii slíbili pomoc, avšak nic nevyšetřili. Také jí bylo telefonicky vyhrožováno. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 17. 10. 2002 uvedla dále, že Rusko opustila z politických důvodů. Čtvrtý rok jejího zaměstnání na základní škole začala mít problémy s ředitelkou základní školy. Na chatě jí v červnu 1998 přepadli neznámí muži a zbili ji. Tuto událost oznámila na policii, avšak tam jí řekli, že lidé, kteří ji zbili jsou z jedné velmi proslulé ulice, proti kterým se nedá nic dělat. Řekli jí, že na ni někdo poslal kompromitující materiály. Proto byl případ uzavřen. Domnívá se, že vše zorganizovala ředitelka základní školy. Nedovede si vysvětlit, proč proti ní a její rodině jde. V doplňujícím pohovoru ze dne 6. 1. 2003 stěžovatelka uvedla, že specifikovala, co znamená „jedna velmi proslulá ulice“. Na této ulici L. sídlí orgány Ministerstva vnitra. Dále uvedla, že se v září 1998 dozvěděla, že k jednomu jejímu spolužákovi přijelo policejní auto, z něhož vystoupili tři muži, jejího spolužáka zbili a odjeli s ním. Ráno byl tento spolužák nalezen mrtev pod mostem.

Městský soud ve vztahu ke stížní námitce ve svém rozhodnutí uvedl, že tvrzení o tom, že stěžovatelka měla být napadena muži „z jedné velmi proslulé ulice“, proti který se nedá nic dělat a že na ni někdo poslal na policii kompromitující materiály, je obecné a ničím nepodložené. Pokud tvrdila, že napadení zorganizovala ředitelka školy, kde učila, případně někdo z rodičů dětí, které učila, pak napadení zorganizované soukromými osobami není pronásledováním, které by naplňovalo podmínky pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud při posouzení postupu městského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu vycházel z žalobních bodů, jak je uplatnili stěžovatelé v žalobě. Na tomto místě stěžovatelé jen uvedli určitá ustanovení správního řádu, která měl správní orgán při svém postupu porušit. Jestliže stěžovatelé namítali vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezili se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedli, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, platí z hlediska v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41). Nejvyšší správní soud však zjistil, že městský soud dostatečně přezkoumal, zda měl žalovaný pro své rozhodnutí dostatek podkladů, zda tyto podklady zhodnotil jednotlivě i ve své souvislosti, konkrétně se zabýval jednotlivými tvrzeními stěžovatelů. Z hlediska hodnocení důkazů, které soud provedl, postupoval přesvědčivě, v souladu s pravidly logiky a nelze mu tedy z tohoto hlediska vytknout žádné pochybení.

Nad rámec námitek uplatněných stěžovateli v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze skutečností uváděných stěžovateli v kasační stížnosti nelze dovodit, že by byli pronásledováni z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení je pro udělení azylu podmínkou, aby byl žadatel o azyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tak nejsou potíže se soukromými osobami (tzv. mafií) v domovském státě důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 5/2003 - 51; 4 Azs 7/2003 - 60; 4 Azs 25/2003 - 80). Stěžovatelé však neuvedli

žádnou objektivní skutečnost, která by jednoznačně směřovala k tomu, že byli pronásledováni z výše uvedených důvodů. Konkrétně uvádí jen potíže se soukromými osobami, jejichž propojení s veřejnou mocí Ruské federace je podloženo pouze jejich subjektivními pocity. Stěžovatelé také žádným způsobem nespecifikují politické názory, za jejichž zastávání by měli být pronásledováni. Ve vztahu k podmínkám pro udělení azylu tedy nesplňují nejen podmínku pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, ale nesplňují též podmínku určitých důvodů pronásledování, tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod či příslušnosti k určité sociální skupině.

Městský soud v Praze se tak z výše uvedených důvodů nedopustil pochybení, jestliže žalobu stěžovatelů jako nedůvodnou zamítl. Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu